

[Bilgrav-Nielsen.]

forstår vi på adskillige udtalelser fra sagkyndige; sådan har ministeren også opfattet det, sådan hænger tingene sammen. Derfor kan ministeren svare på udvalgets spørgsmål nr. 11, at man har været så langt inde i forhandlingerne, at man med sikkerhed kan sige, at der er fordele at hente ved, at de næste 58 også bliver amerikanske maskiner. Sådan ligger det, og det er altså det, vi står over for i øjeblikket.

Jeg mener, at disse argumenter må understøtte det, jeg indledningsvis sagde: at folkettinget bliver nødt til i dag at sige nej til dette her. Vi bliver nødt til at forlange, at vi ikke på forhånd er bundet til, at vi kun kan føre forhandlinger om indkøb af materiel til forsvaret, når det sker i enighed inden for Euro-gruppen. Vi er nødt til at forlange, at Danmark selvstændigt kan føre forhandlinger og vælge det tilbud, der passer os bedst teknisk såvel som økonomisk, men også produktionsmæssigt. Det svenske tilbud er blevet afvist, fordi man har bundet sig, og det mener vi i det radikale venstre er helt uacceptabelt. Vi mener, at folkettinget må tage stilling til dette problem ved, at man i dag stemmer nej.

Ninn-Hansen (KF):

Det er velgørende midt i det antal betænkninger, der ikke alle er lige gennemarbejdet, vi får i denne tid, at se betænkningen fra forsvarsudvalget om dette flykøb; den er gennemarbejdet, og den giver svar på alle spørgsmål. Jeg kan kun komplimentere forsvarsministeren og forsvarsministeriet for den udmærkede måde, det er lykkedes i løbet af disse dage at få gennemarbejdet en stor sag på.

Og det er en stor sag. Vor tilslutning, som bliver givet her i dag til flykøbet, betyder, at Danmark for en gangs skyld er med til at gå foran inden for NATO, nemlig i standardiseringsspørgsmålet. Det er et betydningsfuldt skridt, som kan virke forhåbentlig også i andre NATO-lande og i NATO som helhed.

Derfor kommer, at vi får besvaret de spørgsmål, som mange stillede i forbindelse med forsvarsforliget: er der nu en mening med det? Er det meningen, man vil udfylde rammerne? Og det vil man. Man vil gøre det på en måde, der viser — og det er jo en af-

gørelse her, der rækker langt frem — at man har en vilje til fortsat at etablere et forsvar.

Det er altså en stor afgørelse, og vi har jo haft den, vi kan vel næsten sige tradition i det sidste par år, at ved afgørelser, der rækker langt frem i tiden, afgørelser, der har en historisk betydning, gennemfører man afstemning ved navneopråb. Det vil vi også henstille at man gør her i dag; jeg synes i og for sig, at et spørgsmål af stor betydning for Danmarks sikkerhedspolitik lige så meget kan kalde på et navneopråb som spørgsmålet om sikkerhedssellerne, og derfor håber jeg, at formanden vil følge henstillingen, således at man igennem navneopråb får klargjort, hvem der er for og imod i denne sag.

Der er 5 partier, der er for, og som vil stå bagved i et tilfælde, hvor man, det skal erkendes, ikke kan tale om, at det er en udelukkende populær afgørelse, der skal træffes. Der er mange modstandere i dag, det ved vi, men vi er overbevist om, at disse modstandere bliver færre, at et større antal vil tilslutte sig det synspunkt, at man skal styrke forsvarsviljen. Men de 5 partier, socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne, ønsker altså med deres stemmer at stå bag denne meget positive afgørelse om forswarets fremtid. Der står ikke over for dette en samlet opposition med samme argumenter.

Jeg må selvfølgelig takke hr. Arentoft, fordi han og et begrænset antal af hans partifæller i denne sag svigter deres parti og deres hævding og stemmer sammen med os andre; det er vi taknemlige for.

Jeg må også forstå udtalelserne fra det radikale venstre sådan, at man ikke hermed fjerner sig fra et samarbejde om det danske forsvar. Det har måske ikke virket så overraskende, at det radikale venstre, der jo er kendt for sin skepsis over for forsvar og forsvarsbevillinger, har haft meget svært ved at nå frem til en positiv afgørelse i denne sag og altså heller ikke er kommet til det. Det var vel også vanskeligt — det var da i hvert fald mit indtryk — for det radikale venstre at komme frem til en positiv afgørelse i 1968; da kom man det, men det ledte måske deres situation noget, at der dengang var tale om at købe fly i Sverige.

På ét punkt forstår jeg ikke hr. Bilgrav-